

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива
Адреса Редакції:
LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York
Адмініструс
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.
Адреса Адміністрації:
“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

З М І С Т:

Рідна Школа	1
Золоторогий баранчик	2
Ластівочки	5
Чому в'януть ці квіти?	6
А в таборі на Соколi	10
Из „Калинового хутора”	17

БАЖАЮ ТОБІ В ДЕНЬ ІМЕНИН

- В місяці вересні мають іменини:
1. Андрій, Агапія (Гафійка)	14. Симеон (Семен, Симон, Сем-ко), Марта
3. Тадей і Василій	18. Захарій, Єлисавета
4. Ростислав	19. Михайло
5. Іриней	21. Марія
7. Тит	22. Йоаким (Яким), Анна
8. Адріян і Наталія	24. Теодора (Дора)
10. Мойсей (Мусій)	25. Святополк
11. Іван	26. Корнилій
12. Олександр (Олесь, Лесь)	28. Никита (Микита)
	20. Софія, Віра, Надія, Любов.

УВАГА!

УВАГА!

ВСІ ПЕРЕДПЛАТИ ТА ДАТКИ

НА „ГОТУЙСЬ”

СЛАТИ НА АДРЕСУ:

„PLAST” Inc., 140-142 2nd AVE., NEW YORK 3, N. Y.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 3 (58)

Вересень

1960

Каже Маруся: — В школі я вчуся!
Говорить Оля: — У Рідній Школі!
Говорить Надя: — Вчимося радо!
Каже Калина: — Про Україну!
Каже Орися: — Так і годиться!
Говорить Зенко: — Це ж і легенько!
Каже Микола: — Люба нам школа!
Каже Мелася: — Гордість це наша!
Говорить Настя: — Це наше щастя!
Каже Осипко: — Вчимося швидко!
Каже Оленка: — Про козаченьків!
Говорить Данцьо: — І про повстанців!
Говорить Дора: — Про степ, про гори!
Каже Харитя: — Сором не вчитись!
Говорить Катря: — Ми новачата —
Каже Ярема: — Вчитись будемо!

Сестричка Леся

ЗОЛОТОРОГИЙ БАРАНЧИК

Читаюам „Готуйсь” — Растикові, Ромашці і Ругі.

Старий ганчар¹⁾ Петро працював, не відриваючи погляду від своєї роботи. А попри те воркотів весь час під носом:

— Якесь лихо їм на голову найшло, все лиш баранців та баранців ліпити кажуть! Якби так жива була ця маржина²⁾, то й полонин³⁾ на неї не стало б!

І справді, на столі перед Петром стояли довгими рядами глиняні баранчики. Всі однакові, круторогі, такі, що можна було ними свистати. Вони були вже висохлі і Петро розмальовував їх маленьким пензликом: цілих баранчиків брунатною барвою, а на них зелені та жовті взори.

Помічник Грицько приготавляв та розтирав майстрові краски. А коли Петро вже покінчив малювати баранця, Грицько клав його на великий піднос, і потім ніс повний піднос баранців у другу кімнату, де інші робітники їх поливали та випалювали у великій ганчарській печі.

А Петро воркотів далі:

— Ото, як колись бувало я ще сам працював на варстаті⁴⁾! Хотів двоячки ліпити — ліпив. Хотів миски чи глечики — і того ніхто не боронив! А хіба мені хто коли казав, яких мені півників, чи такі баранчиків ліпити? Як їх розмальовувати?! Сам собі ліпив та прикращував, як душа забажала. І були мої вироби славні на цілу Гуцульщину. Самі пани у Львові⁵⁾ їх купували та хвалили. А тепер — загнали большевики гуцула⁶⁾ в артіль⁷⁾. Приписують, скільки та чого їм робити. Ніби то не вільний я ганчар, такий, як були

1) Ганчар — ремісник, що ліпить із глини посуду та інші речі.

2) Маржина — худоба, домашні звірята. Цього слова вживають у нас на Гуцульщині.

3) Полонина — пасовище на верху гори, де вже не ростуть дерева. На полонинах випасають ціле літо худобу.

4) Варстат — працівня. Найважливе уладження у варстаті ганчаря — кружок, що його можна крутити і так рівно виліплювати всяку круглу посуду.

5) Львів — головне місто Галичини, в Західній Україні.

6) Гуцули — українці, що живуть в горах Карпатах. Відомі з того, що вміють прегарно не лиш ліпити посуду, але й різьбити в дереві, вишивати та ткати.

7) Артіль — спілка працівників, що займаються тимсамим ремеслом. В Україні большевики заводять такі артілі насильно та самі управляють ними.

мої тато і дід, царство їм небесне! От хай би такий большевик сам пробував щонебудь зліпити! І не береться, бо знає, що не зуміє. А мене лиш весь час повчати береться!

Грицько пристанув і слухав цікаво, що старий Петро говорив, поки той не крикнув на нього:

— А ти чого став і дивишся? Не бачиш, що мені зелена краска кінчається?!

І нараз щось подумав:

— А коли приготуєш зелену, розітри ще трохи золотої.

— Якої, дядю?⁸⁾ — здивувався Грицько.

— Такої, як кажу тобі: золотої!

— Коли ж такої мені не видали з магазину!

— Велике лихо! Ось маєш мого карбованця⁹⁾, піди та купи! Хоч і сам доложу свій гріш, а таки останньому баранцеві позолочу роги. Хай всі знають, що так хочу я, Петро Грабчук, ганчар із діда-прадіда!

Грицько знав, що з майстром нічого сперечатися, тому затиснув карбованця в долоні та побіг у крамницю. Коли ж повернувся та приготував позолітку, Петро вже більше не лютував. Тільки уважно почав накладати її останньому баранцеві на ріжки. Навіть заговорив ласкаво до Грицька:

— Ти, сину, не дивуйся старому. Ти ще дуже малий був, коли большевики прийшли у нашу землю, то й не знаєш, що таке воля. Якби знав — теж було б тобі тужно за нею!

І уважно передав золоторогого баранчика в руки хлопчини.

**
*

У великій залі склали дівчата всі глиняні вироби у скриньки, щоб вислати їх у світ. Кожну річ обвивали добре м'яким папером та обсипали дерев'яними опилками, щоб не збилася в дорозі. Баранчиків складала чорнява Парася. А складаючи — щораз змахувала рукою сльози з личка. До неї підступила вірна подруга, сеньоока Катря.

— Ти чого плачеш?

— Дістала вчора відповідь з високої школи у Львові.

— Ну і що тобі відповіли?

— Іспити пройшла, хвалять, що багато знаю, але в школу не приймуть. Кажуть, що я, робітниця, потрібна тут. І батьки мої бу-

8) Дядько — вуйко, дядько. На Гуцульщині так говорять молоді до всіх старших чоловіків.

9) Карбованець — гріш, що його вживають в Україні.

ли робітники, то й мені більше науки не треба¹⁰⁾ . . . А я так хотіла вчитися! Нераз цілими ночами читала та читала . . .

І Парася розплакалася зівсім, так, що трохи не випустила з рук останнього баранчика. Тільки Катря щасливо його підхопила вже над самою долівкою.

— Вважай, Парасю! Розіб'єш — лихо тобі буде! Та ще й гляди: оцей баранчик золоторогий . . .

— Він, Катре, щасливіший за мене! — прошепотіла Парася. — Він їде у світ, чи не в Америку може. Він не терпітиме тієї неволі, що ми тут!

— Тихше, Парасю, тихше, а то ще хто почує! Не такий він вже і щасливий. Глянь, на ньому наліпили печатку ворожої нам, большевицької держави. Ще куплять його там, за океаном, які чужинці, та за нашу працю хвалитимуть наших ворогів!

— А може якраз ні? — впиралася Парася. — Там же в чужині стільки українців, може вони якраз скажуть чужинцям, що це наше, українське? Може цей баранчик скаже їм правду про нашу недолю?

— Та як же він „скаже“? — хотіла зажартувати Катря, щоб розвеселити подругу. — Він же говорити не вміє!

— Чому не вміє? Ось послухай!

І Парася лиш ніби приклала уста до свистачка, що захований у баранчикові, але зробили це якимось так незручно, що баранчик справді засвистів на цілу залю. Робітниці покинули працю і стали зглядатися на Парасю і Катрю. А тут вже наближалася до них завідувача пакувальним відділом, руда московка Ксюша Іллінішна. Лиха було не минути! . . .

(Закінчення буде)

¹⁰⁾ Большевики кажуть, ніби в них кожному вільно вчитися, але насправді знаємо багато випадків, що дітям бідних робітників не дозволяють вчитися у вищих школах.

Ворогій „Готуїсь“!
 Нас сім у рої „Ластівочки“:

Катруся, Маруся, Гануся, Аринка,
 Калинка і Рома.

Катруся вміє найбільше українських
 пісень.

Маруся дуже мудра, бо багато
 читає.

Гануся гарно вишиває.

Аринка бавить малого братику.

Юстинка вміє варити так,
 що всім смакує.

Калинка добре малює і цього
 листа напалювала.

А Рома все вміє, бо вона наша
 розва!

Просимо помістити нашого листа,
 то ми напишемо!

„Ластівочки“

Мал. Р. Баб'юк

ЧОМУ В'ЯНУТЬ ТІ КВІТИ?

Була собі дівчинка. Жвава дівчинка з буйним каштановим волоссям і зеленими очима. Стефою звали.

Весела і радісна була вона, що хто б і не хотів, то сміявся, як вона сміялась. Але їй збитки робила чималі! От посуд стовкла, рожу зломилла, за хвостик ката потягнула, а вже найгірше, до сусідніх дворів бігала.

А як побіжить, щоб ніхто з домашніх не бачив, то вже їй не скоро вернеться. Мама кличе, брат шукає, батько вже сердито лас, а дівчинки нема.

Вже присмерк вечірній на ганку під високими ясенями розвіся, небо оглядає. Тіні скрізь розвішує. А дівчинка з зеленими очима попід ними нишком у хату прокрадається. Хоч тихенько йде, та мати почує.

— Ти волоцюго, ти похатнику, де ти була?

— Дам я тобі зараз за це паском! — свариться батько, за ремінцем шукає. В дівчинки серденько лопоче сильно-сильно. Вона нічого не каже, а впрост перед ікони біжить і голосно молитись починає.

— Нехай вже помолиться, — каже мати, — а там собі їй поговоримо.

А дівчинка все, що знає напам'ять, проказує, і ще раз, і ще раз. А тут сусід до батька у ха-

Мал. І. Савойка

ту ввійшов. Мати постіль на ніч приготує. А голос у дівчинки затихає... втих...

— От і заснула мала, — каже мати. Обережно бере, роззуває, роздягає, руки, личко сонне мис, спати кладе, в чоло цілує і хрестить.

А вранці вже не так страшно. Хоч сварять, та не б'ють. І знов радісно дівчинці маленькій.

— „Матінка Божа усміхається до мене, мамо". Говорила дівчинка зеленоока. А мати гладила ніжно голівку. — Люби Матінку Божу, будь завжди добра, — казала.

— Мамо, а святий Николай хмариться на мене і пальцем грозить. Але я його також люблю. Усі наші ікони люблю.

А їх було багато. У червоних шатах Мати Божа, у синіх Ісус Христос, у золотих рамах св. отець Николай. А там Бог-Отець серед святих і янголів, таких янголів з дуже грубенькими ногами і руками. Вони дивляться, як дівчинка підростає, кожного року у вищу клясу ходить, і все однаково на колінах сердечно молиться, під їхнім солодким поглядом засипляє.

І приснилась їй раз зелена трава, різнобарвними квітками мережана. Аромат їхній веселковими красками в повітря підносився. А люди збирали їх, повні оберемки несли. А вона з ними. До ясности небесної, що над зеленою левадою, в хмарках кучерявих ясніла, а очей не разила. У ясності цій дівчинка Матір Божу зі своєї ікони пізнала. Чим швидше поспішати стала. В цю мить квітка з руки, як пташка, полетіла, до стіп Божої Матері впала. Летять й інші квітки, та

не всі долітають. На пів дороги в'януть, сумні падають на землю.

— Чому в'януть ці квітки? — дивується щиро зеленоока і Матір Божу питає.

— Не квіти це звичайні, а молитви людські, дитинко, — чує голос. — Поглянь уважно, поглянь на людей.

І бачить дівчинка зачудована, що довкола кожної людини думки її роєм кружляють, різними барвами грають. Ось ця червона кричить: „Завидую, завидую щастя сестрі моїй”. А ось над цією головою зелено-сірі думки про злість на брата говорять. А квітка цієї людини в руках в'яне. А он там ясно-жовті, аж білі думки думають, як добро зробити, братам своїм допомогти. В той час квітки в руках людини свої пелюстки відкривають, до Божого престолу летять.

— А які мої квітки? — питається дівчина і розплющує очі.

ЗАГАДКИ

Наша Організація

Нижче маєте виписані різні міста України. (Ви напевно зумієте показати на карті, де вони лежать!). Візьміть із назви кожного міста одну букву та зложіть разом назву Організації Української Молоді, що її частиною є Новацтво.

Тернопіль

Луцьк

Харків

Станиславів

Полтава

Новацький привіт

Уложіть подані слова в такому порядку, щоб перші букви їх дали нам новацький привіт.

Сьомий, Йосип, Голуб,

Тополя, Оса, Уляна

При цьому, коли вже кінчатимете складати, побачите, що з останнього слова треба взяти аж дві букви. І тоді буде все добре.

Коли розгадасте всі загадки, не забудьте прислати розгадки до Редакції „Готуйсь”!

ДО ПОБАЧЕННЯ!

До побачення, кицю,
Кожушиста, вухата,
Бо я йду вже у школу,
Ти ж останешся в хаті!

Бо дозвілля скінчилось —
Час тобі зрозуміти! —
Йдуть сьогодні у школу
З усіх хат — усі діти.

Ти нерада? Воркочеш?
Що ж, пробач! Я не винна,
Що я Ксеня, не киця,
І що вчитись повинна.

Що все знати цікава,
Що книжки все говорять:
Як то зорі кружляють,
Що росте на дні моря.

Як розбити атоми,
Хоч вони вже маленькі,

І як щиро молитись
До Небесної Неньки,

Як ішли козаченьки
У бої, мов на свято,
Як то книги друкують,
Щоб було що читати,

Як на скелях шукали
Слідів іхтіозаврів¹⁾,
Як мозаїки клали²⁾
Нерушimi у Лаврі³⁾ ...

Так навчуся багато,
Так буду я все вміти, —
Як же, кицю хвостата,
Це тобі зрозуміти? —

Що я гратись не можу,
Поспішаю до книжки?!
Оставайся здорова
І... лови свої мишки.

Л. М.

1) Іхтіозаври — старовинні звірі, подібні до величезних ящірок. Сьогодні вже знаходять тільки їх скаменілі відбитки на скелях і з того знають, як вони виглядали.

2) Мозаїки — образи, складені з маленьких, різнобарвних камінчиків. В давнину українські церкви багато прикрашували такими образами.

3) Печерська Лавра — славний монастир у Києві, що мав багато церков.

ЩО ПИШЕ ОЧАЙДУШОК-ЧИТАНЧИК?

Мал. Л. Бакович

Дорогі Новачки і Новаки!

Давно вже я не говорив з Вами, давно вже не заходив у Редакцію нашого дорогого журналика „Готуйсь”. Аж тепер загостив я, щоб подати Вам дуже цікаву вістку. Та поки розкажу Вам усе, хочу спитати, як провели Ви цього року Ваші вакації. Мабуть багато із Вас було в пластових оселях, напевно навчилися Ви співати багато українських пісень, новацьких гор і забав. А тепер скажіть мені скільки із Вас читало українські книжки?

Вакації вже минули, Ви повернулися із таборів до дому, треба переглянути книжки. Бо знову пічнеться наука в школі і треба буде багато книжок читати. Не лиш чужих, але і своїх, українських.

І ось приношу Вам радісну й цікаву вістку. Чи чували Ви про молодого розвідника Української Повстанської Армії — Михайлика? Ті, що ходять в українську

школу — мабуть чули. Вони читали це оповідання, друковане частинами у „Веселці”. А тепер — що за радість! — вийшла друком маленька книжечка з прегарною картиною мистця М. Левицького на окладинці. На картині — засніжений ліс, а тим лісом мандрує невеличкий хлопчина і його вірний собака. У хлопця поважний вираз лица, розумні, великі очі сліdkують поважно за всім довкруги. Вірний пес надслухує теж. У хлопця через плече перевішений великий кріс. То малий розвідчик УПА — Михайлик, а це його вірний друг Бровка.

Відкриваємо першу сторінку і бачимо портрет авторки цієї книжечки — М. Дмитренко. Малював його той же мистець, що й окладинку. М. Дмитренко згинула у повстанському бою в 1948 році, в горах Карпатах. Нераз Ви вже читали про дітей-героїв, але всі вони жили в давні часи. А про Михайлика читаєте так, якби це було вчора. А знаєте, чому? Михайлик — це хлопець Ваших днів. Це Ваш ровесник, це Ваш товариш, це не видуманий герой, а правдивий, живий, і таких Михайликів ще й сьогодні багато по цілій Україні.

Сторінка за сторінкою читається дуже цікаво. Не можна відкласти книжки, коли вже раз почнете її читати. А які гарні

ілюстрації Ви там знайдете, що їх малював наш мистець В. Залуцький!

Читаючи Михайлика, пізнаєте, як ворог нищив і нищить ще сьогодні все, що українське. Побачите, як Михайлик любив Україну і тих, що обороняли її перед ворогом, як Михайлик вмів зносити без нарікань невігоди, холод і голод, як вмів помагати другим.

Читайте „Михайлика”, щоб не було поміж Вами ніодного, що не знайомий із ним.

Кінчаю писати та прошу: не забудьте написати Очайдушкові-Читанчикові, як подобався Вам Михайлик. І чи вже купили Ви цю книжечку для своєї власної та для спільної, новацької книгозбірні?

Готуйсь!

Ваш Очайдушок Читанчик

А В ТАБОРІ НА СОКОЛІ

(Це пісня новаків із цьогорічного табору на Новому Соколі біля Баффло. Співається її на мелодію „Там на горі, на Маківці”. Слова склав командант цього ж табору, Братчик Славко).

А в таборі на Соколі
Таборують новаци пластові,
Хлопці гарненькі, як роса чистенькі,
Як зірка в нічку, веселі, ясненькі! (2 рази)

А в таборі на Соколі
Таборують новаци пластові,
Сурма їх будить, сонечко голубить,
Їм усміхається небо голубе! (2 рази)

А в таборі на Соколі
Таборують новаци пластові,
Птички їх знають, разом співають,
Пісня несеться гей рідна по гаю! (2 рази)

А в таборі на Соколі
Таборують новаци пластові,
Маршувати знають, у марші співають,
Мов військо січовеє лави рівняють! (2 рази)

А в таборі на Соколі
Таборують новаци пластові,
Нічка надходить, сон голівку клонить,
Сниться Вкраїна чарівна і вільна! (2 рази).

Мал. Р. Лучаковська

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дорогі Мої Читачі!

Відпочили Ви через літо, як годиться, відпочив і я. Тепер, як бачите, я знов приходжу до Вас. А Ви повертаєтеся із вакацій в місто, до Ваших пластових домівок та до шкіл. Я, Ваш добрий приятель, бажаю Вам, щоб Ви в домівках гарно й успішно новакували, а в школі добре вчилися та багато нового пізнали.

Ви підете в школи англійські, німецькі, французькі, еспанські, чи якою там ще мовою говорять у країні, де живете. Але я певний, що підете теж і в українську суботню, чи вечірню школу. Там буде пильно вчитися про нашу далеку Рідну Землю-Україну. Так робить кожний добрий новак чи новачка, бо інакше — які ж ми були б новаки?

А доброго новака чи новачку пізнати ще й по тому, що як лиш найдуться вони поміж своїми, поміж українцями, говорять лиш по-українськи. Чи пам'ятаєте, як гарно було в отих всіх „Калинових Хуторах”, „Рідних Гніздечках”, „Пластових Січах”, чи інших цьогорічних таборах, де всі говорили цілий день лиш нашою мовою? А так само може бути і у Вас дома, і на сходинах, і при забаві, і в гостях. Треба лиш завжди про те пам'ятати та вважати, як говоримо.

Ба, — скажете, — хоч не раз і вважаємо, та не знати, як чуже слово перекласти на наше. Купуємо у Мюнхені на торзі „Erdbeeren”, то й дома їмо „Erdbeeren”. Каже вчителька в Шікаго купити новий „textbook”, то й дома розказуємо про цей „textbook”. А нам треба б знати, що їмо „суніці” та вчимося із „підручника”. Ото й біда! — скажете: не завжди є в кого розпитати, як буде яке чуже слово в нашій мові! Я, Ваш друг, добре знаю, що не завжди мають стільки потрібного часу Ваші Батьки чи Виховники, тому й хочу Вам допомогти. Буду щомісяця відповідати на Ваші питання про незнані Вам слова, як лиш мені ці питання напишете. Напишу це слово по-українськи, намалюю ще на образочку, що це таке, а біля нього ще значіння його по-німецьки та по-англійськи. Це тому, що найбільше Вас, моїх Читачів, живе в Канаді, Америці, Австралії та Англії, де панує англійська мова, або в Німеччині чи Австрії, де говорять по-німецьки. Але коли хто з Вас, що живуть у країнах, де вживають іншої мови, схоче знати яке її слово по-українськи, пишть; я радо Вам і це розшукаю.

На початок подаю Вам кілька слів, що Вам певно тепер, з початком шкільного року придадуться. Вивчіть їх пильно та вважайте, щоб в розмові між своїми Ви завжди вживали їх, а не чужих слів. Бо так годиться Новакам і моїм Читачам!

Ось так будуть виглядати ці слова (а коли їх вивчите, в черговому числі будуть і образочки!).

ЗОШИТ	das Heft	the notebook
ОЛІВЕЦЬ	der Bleistift	the pencil
ПЕРО	die Feder, die Schreibfeder	the pen
ЛАВКА	die Bank	the desk
ТАБЛИЦЯ	die Tafel	the blackboard

ГОРДА СТЕЖЕЧКА

І чому та стежечка,
Що біжить у гай,
Раптом запишалася,
Що й не приступай.

Увінчала квіттячком
Коси з буйних трав,
Забігає й дивиться
У прозорий став.

І поля дивуються
І дзвінкий ручай,

Чом згорділа стежечка,
Що біжить у гай?

Пташечку намовили:
Полети, узнай,
Піснею у стежечки
Про все розпитай!

І дізналась пташечка:
Горда стежка вкрай,
Бо ній проходили
Новаки у гай!

Мал. Н. Мудрик-Мриц

„Готуйсь” дістав у час вакацій такі листи та привіти:

Пластова Станиця у Торонто

Табір Новачок

„Квіти з України”

„Пластова Січ”

(Так називається оселя, де таборують новачки й новачки біля Торонто, Канада).

Дорога Сестричко Редакторко!

Ми, „Квіти з України”, вітаємо Вас і журнал „Готуйсь” сердечним привітом з табору. Нас тут багато — старші і малі. Ми мали три прогульки і вогники майже кожного дня. Нам дуже весело і ми чекаємо вже чергового табору. Думаємо, що „Готуйсь” буде в Торонто, коли ми повернемося. Бажаємо Вам і „Готуйсикові” всього найкращого.

Готуйсь!

Писали:

Рій „Барвінок”, Марійка Солтис, Оксана Івашко, Віра Ковальська.

Підписи:

Іванка Яців, пластун сеніор М. Павлишин.

Рій „Барвінок”: Сестричка: Наталка Брикович, Рєва: Оксана Івашко.

Рій „Соняшники”: Сестричка: Ляриса Барабаш, Рєва: Галя Ковальська.

Рій „Маки”: Сестр.: Ірка Танчак, Рєва: Дода Думин.

Рій „Ромени”: Сестричка: Марта Волицька, Рєва: Марта Терebeneць.

Рій „Євшан-Зілля”: Сестричка: Мстислава Туркевич, Рєва: Віра Ковальська.

Рій „Дзвіночки”: Сестричка: Зірка Серотюк, Рєва: Леся Олійник.

Рій „Мальви”: Сестричка: Моніка Пилипів, Рєва: Зеня Кушпета.

Рій „Волошки”: Сестричка: Таня Бачинська, Рєва: Зірка Радь і Сестрички: Тоня Горохович та Марійка Пунак — Командантки табору.

**

„Новий Сокіл”

(Пластова Оселя біля Баффло, Америка).

До

Новацького Журналу „Готуйсь”

Команда, Булава та новачки пересилають Вам щирий привіт із новацького табору „Карпатські звірята” на Новому Соколі.

Готуйсь!

Підписи:

Команда: пл. сен. Я. Пришляк,
ст. пл. Мирослав Кравс — Ко-
манданти.

Старший пл. Богдан Кравс —
Бунчужний.

Ст. пл. Любомир Остапович —
Писар.

Булава:

Пластун учасник Ю. Король.

Пластун розвідчик С. Матков-
ський.

Пл. розвід. Богдан Лялька.

Пластун розвідчик В. Омецін-
ський.

Новаки:

Р. Вітрик, Р. Жинтрови, М.
Салдит, Ю. Кусий, Я. Бобер-
ський, М. Хроновят, Р. Проско-
ренко, Ю. Мігайчук, І. Нагор-
ний, Фединський, Т. Семанюк,
Ю. Зелез, Ігор Квіт, Володимир
Данилевич, Ігор Ковалисько,
Яромир Лозинський, Ростислав
Мельник, Осип Гаврилук, Ми-
хась Душенко, Богдан Довган-
юк, Ярослав Дурбак, Мирослав
Кіндрат, Вінстон Саламон.

**

Табір Новачок „Калиновий
Хутір” в Іст Четгем пересилас
щирий новацький привіт Дорогій
Редакції „Готуйсь”.

Готуйсь!

Оксана Луцька — Командант

Віра Лащик — Бунчужна

Ксеня Ключас — Писар.

**

Дуже гарну карточку із при-
вітом прислав табір „Польові
Квіти”, новачки, на оселі Бобрів-

ка, біля Гартфорду. Підписані
сестрички: Ліля Берегулька, Зо-
ряна Гафткович, Анна Домбчев-
ська.

**

Аж дві, гарно розмальовані
карточки прислали новачки та-
бору „Рідне Гніздечко”, в Зелє-
ному Ярі біля Дітройту. А ще
третю прислали окремо новачки
із Піттсбурга, що перебували на
цьому таборі. Табір новаків в
Зеленому Ярі називався „Над во-
дою”. На привіті із нього підпи-
салися:

Сірий Орел Тарас — Коман-
дант і Братчики: ст. пл. Філько
Старух, пл. скоб Андрій Петрі-
на, пл. розвідчик Андрій Качан,
пл. розвідчик Володимир Мадич,
пл. розвідчик Ярослав Кошів,
пл. учасник Роман Луцький.

Новаки: Орест Стеткевич, Яре-
ма Клос, Мирон Строїч, Юрко
Ласка, Андрій Цап, Юрко Янчи-
шин, Юрко Баран, Роман Сенюк,
Юрко Сторощук, Орест Дуб,
Адьо Сливинський, Юрко Се-
нюк, Юрко Літинський, Мирон
Долинюк, Андрій Храпливий,
Іван Свищук, Роман Долинюк,
Євген Малкович, Борис Бровар,
Ігор Кунинський, Богдан Кри-
шталович, Володимир Р., Олег
П., Євген М., Олег Б., Богдан Г.,
Алек Ж., Євген Підзурко, Юрко
Шкудор, Валтер В., Андрій Сви-
щук, Никола П., Марко К., Орест
С., Борис Л., Зенон Кривий, Слав-
ко Т., Олег Т., Ігор М.

„Готуйсь” щиро дякує за всі

ці привіти! Це так гарно, що Ви, Новацтво, у час свого таборування не забуваєте про свій журналік! Будьте певні, що й „Готуйсь” Вас не забуде та завжди буде приносити Вам нову розвагу із кожним числом! Думаю, що Ви вже всі знаєте, що в літні місяці, в липні та в серпні, „Готуйсь” не виходить, як і звичайно бувало. Та тепер, починаючи з вересня, він буде знов правильно приходити, як було давніше.

Всі знають, що видання „Готуйсь” коштує багато грошей, а тому треба складати датки на його пресовий фонд. В останньому часі на пресовий фонд склали: Бабуся Марія Юркевич — 3 долляри, Сестричка Оля Козак, Сестричка всіх новачок в Америці — 1 доляр. Команда Свята Весни цього року на Іст Четгем — 25 долярів. Табір новаків на „Новому Соколі” — двадцять три долляри, п'ятдесят дев'ять центів (\$ 23.59). Збірку цю провели новачки: Яр. Бобинський, Іван Нагорний, Петрусь Фединський, Ярко Лозинський, Богдан Довганюк, Роман Проскуренко, Ігор Квіт, Ольо Криницький, Володимир Данилевич.

Табір новачок на Іст Четгем — вісімнадцять долярів та сімнадцять центів (\$ 18.17). Їх зробили сестрички, розпродаючи гостям власноручно роблені прикраси з волічки.

Табір новачок на Діброві —

три долляри, двадцять вісім центів (\$ 3.28).

Пластова Станиця в Дітройті — 18 долярів.

Сестричка Ніна Мудрик-Мриц — один доляр.

Пані Іванна Ганушевська, мама колишньої читачки „Готуйсь” — 1 доляр.

Тета Оксана Вікул, замість квітів на могилу Бабусі Марії Петрик — п'ять долярів. Це дуже гарний звичай, що чи то при сумних, чи і при веселих нагодах, складається не квіти чи дарунки, а дається якийсь даток на добру ціль.

Особливо гарний даток склали новачки „Зайчики” із Кентону, Огайо. Вони прислали п'ять долярів, що їх самі собі заробили. А зробили це так, що кожна збирала пильно значки, що їх додавала одна велика крамниця при кожному закупі. Зібрані

Рій „Зайчики” з Кентону, Америка, приймає нову новачку, Христину Панасюк. Христя вже дістала ройову відзначку на рукав, а рукою торкається ройового знамени. Сестричка Ляриса Музичка саме накладає їй на шию новацьку хустиянку.

значки сестричка переслала до банку і там виміняла їх на гроші. Але „Зайчики” вміють ще й інакше здобувати гроші. Вони щорічно влаштовують ярмарки, що на них продають свої одягнені ляльки, вишивки та інші речі, і за зароблені гроші вже

влаштували собі гарно свою домівку.

Разом 79 дол., 4 центи. Всім тим, хто збирав чи склав датки на „Готуйсь”, він щиро дякує. Коли і на дальше наше новацтво так буде розуміти справу, то „Готуйсь” певно вже ніколи не перестане виходити!

ІЗ „КАЛИНОВОГО ХУТОРА”

Так називався табір новачок на Іст Четгем, недалеко Нью Йорку в Америці. Із цього табору „Готуйсь” дістав кілька дуже гарних дописів новачок, і їх радо тут друкуємо. Кожний допис про Ваше новацьке життя та пригоди помістимо теж дуже радо!

Свято Новачки на „Калиновому Хуторі”

Свято Новачки на „Калиновому Хуторі” було дуже радісне, і новачки його довго підготувляли. Всі пластові дівочі табори маршували в дефіляді на Майдані Гетьмана Івана Мазепи, перед Пластовою Старшиною. Після обіду на новацькій площі відбувся показ обрядів та звичаїв українського народу. Сестричка Командантка розказувала про обряди та звичаї, а новачки в українських народніх одягах виконували ці обряди. Вони співали колядки та щедрівки, із різдвяних звичаїв, а новачка Христя Швед, перебрана за хлопця, „віншувала” на Новий Рік, сиплячи зерно. Сестрички обливалися водою, як на Обливаний Понеділок. Новачки виводили гагілки. Менші новачки дуже гарно вивели „Грушечку”. Дві новачки склали вінок на символічній стрілецькій могилі та мо-

лилися на ній. Потім новачки виводили купальські хороводи, а на кінець сестрички в українських народніх одягах та вінках з колосся, із серпами, співали обжинкові пісні. Це виглядало дуже гарно й мальовничо на зеленій траві.

На другий день, дня сімнадцятого липня, новачки та юначки мали спортові змагання, ставили вежі та виконували вправи на Майдані Гетьмана Івана Мазепи. Все дуже гарно вдалося і всі гості та новачки були дуже задоволені.

Люба Лесик із Честеру

Мандрівка Україною

Одного дня наш табір новачок відбув гру, що називається „Мандрівка Україною”. Гра відбувалася за знаками. Ми поділилися на дві групи. Перша група поїхала літаком до Одеси, а звідтіля поїздом через Львів, Київ, Батурин, до Полтави. Друга група поплила кораблем через Ат-

From:

„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

6/H-1
Olha Kulynycz
101 St. Marks Place
NEW YORK 9, N.Y.

лянтійський Океан до Бремену, а звідтам поїхала поїздом в Україну, до Перемишля. З Перемишля ця група їхала через Борислав, Дрогобич, українські пластові табори на Соколі в Карпатах, через Тернопіль, Броди, Чернівці — в Полтаву. В Полтаві дві групи новачок зустрінулися. Кожна група підходила за знаками до міста. Наші сестрички стояли в тих містах. Вони запитували, хто ми та звідки ідемо.

Я була в першій групі. Наша група була розділена на рої. Коли мій рій підійшов до міста Львова, сторожа міста запитала, хто ми, звідки та куди ідемо. Ми відповіли: „Ми українські новачки з табору „Калиновий Хутір” в Іст Четгем, приїхали в Україну та хочемо оглянути місто Львів. Тоді сторожа міста Львова обіцяла нам, що впустиє нас до міста, коли ми відповімо на три питання. Ми погодилися на це. Перше питання було: „Хто збудував місто Львів?”, друге, що ми знаємо про Львів, а третє, що цікаве сталося у Львові? Ми відповіли на всі три питання, а тоді сто-

рожа вдарила палицею об ворота міста та впустила нас до середини. Тут, у місті, сестричка показувала нам пам'ятки: церкви, музеї, Високий Замок. На пам'ятку про Львів обдарувала нас сестричка світлиною церкви Святого Юрія. Ми подякували і пішли далі. З кожного міста діставали ми пам'ятки: з Києва Золоті Ворота, з Батурина герб і гетьманський замок, з Одеси малі кораблики Чорноморської Фльоти.

Після закінчення мандрівки новачки відбули вогник мандрівників. При цьому вогнику новачки розказували про свою мандрівку Україною та показували нам пам'ятки, що ними їх обдарували українські міста. Броди обдарували наших мандрівників образочком вояка Української Дивізії „Галичина”, табори на Соколі прапорцями і відзначками, Тернопіль пшеничними колосками і серпом, Борислав малюнками нафтових шибів.

Так всі розказували про свої вражіння із мандрівки.

„Готуйсь!

Оля Калина із Нью Йорку